

DEEL ÉÉN

VONKEN

MEI 1998

HOOFDSTUK 1

Een dikke rookwolk kroop tussen de schappen met voedsel in blik en greep captain Campbell bij de keel. Hij probeerde kalm te blijven. Hij kon geen hand voor ogen zien, terwijl hij de brandslang richtte op de duisternis waarin heel zwak een spookachtig licht te zien was.

De brand kronkelde tussen de schappen door en gleed langs het plafond. De brandende hel van de supermarkt leek te worden aangewakkerd door een persoonlijk kwaad. Het was niet de eerste keer dat Campbell dit dacht. Ook andere brandweerblieden hadden het wel eens gezegd.

Hij zei tegen zichzelf dat hij rustig moest blijven ademen. Geconcentreerd blijven.

Het was niet eenvoudig.

Om 21.49 uur was de melding binnengekomen op de kazerne. De plaatselijke supermarkt stond op het punt haar deuren te sluiten en de meeste klanten waren al vertrokken. De grootste zorg was de veiligheid van de assistent-bedrijfsleider. Eén van de caissières had hem voor het laatst gezien toen hij naar het kantoor achter de winkel liep.

De vuurzee breidde zich nu snel uit. Het vuur leek van verschillende afdelingen tegelijk te komen en vroeg de aandacht van alle hulpdiensten. Brandweerkorpsen uit drie verschillende kazernes waren eropaf gestuurd. Campbell en zijn collega waren een half uur geleden aangekomen op de plaats van het onheil. Het redden van mensenlevens was hun voornaamste prioriteit.

Winkels konden worden herbouwd en inventaris kon worden vervangen, maar niets kon een mens terugbrengen uit de dood.

‘Tynes,’ riep Campbell. ‘Tynes, jij daar?’

Maar zijn collega was nergens te bekennen. Het was mogelijk dat de man de brandslang had gevolgd om terug naar buiten te gaan, omdat zijn ademluchtcilinder dreigde leeg te raken. Of misschien probeerde hij de vuurhaard via een andere weg te omzeilen, op zoek naar de vermiste bedrijfsleider.

Hoe dan ook, hij had het moeten zeggen. Maar Tynes was nog maar aan zijn tweede jaar als brandweerman bezig en zelfs de besten maakten fouten.

Dat wist Campbell maar al te goed.

Hoewel hij al sinds eind jaren zestig bij de brandweer zat, en talloze prijzen en onderscheidingen op zijn naam had staan, was hij er deze avond al in geslaagd zijn portofoon kwijt te raken. Ergens tussen de voordeur van de supermarkt en de plaats waar hij nu was. Misschien had hij hem op een schap laten liggen of had hij hem verloren toen hij twee brandslangen aan elkaar moest koppelen.

Eén ding wist hij zeker: hij was alleen – afgesloten van iedere vorm van communicatie.

Ondertussen leek het vuur totaal niet van plan te zijn zich over te geven. Campbell kon geen kant op. Hoewel de trillende brandslang hem een gevoel van veiligheid gaf, raakte hij steeds meer ingesloten door een ondoordringbare deken van rook. Hij voelde zich als een rat in de wurggreep van een boa constrictor.

Rustig ademhalen. Rustig.

Maar hij kon hier niet blijven.

Hij riep opnieuw een paar keer naar zijn collega, maar het leverde niets op. Zijn stem werd gedempt door zijn masker, en als hij bleef roepen, liep hij het risico de waardevolle lucht in zijn vijftien kilo zware ademluchtcilinder te verspillen.

Achter zich hoorde hij kort na elkaar een paar hoge pieptonen.

Zou het werkelijk? Hij tuurde met half toegeknepen ogen door zijn bezwete gezichtsmasker naar het schermpje van zijn ademhalingsapparaat.

Had hij echt nog maar zo weinig lucht? Het alarm betekende dat hij maximaal nog vijf minuten had. Het enige wat hij daarna nog zou inademen, zouden de giftige rookwolken zijn. De meeste dodelijke ongevallen bij brand werden veroorzaakt door rookvergiftiging. Als hij niet snel buiten kwam, zou hij zwaar in de problemen zitten.

Tijd om te gaan. Hij hoefde alleen maar de brandslang te volgen.

Hij voelde dat zijn hartslag rustiger werd, terwijl hij de waterdruk op het mondstuk verminderde. Voorzichtig, vanwege zijn uitrusting, draaide hij zich om en ging op zijn knieën zitten.

Dit was een routinehandeling. Hij wist wat hij moest doen, had een doel voor ogen.

Campbell begon te kruipen. Hij was vijfenvijftig jaar en trots op zijn lichamelijke conditie. Hand voor hand bewoog hij zich langs de brandslang, wetend dat die hem naar de veiligheid en frisse lucht zou leiden. Hij was nog niet klaar met deze brand. Hij zou terugkomen. Maar hij zou voor iedereen volkomen nutteloos zijn als hij hier op de grond buiten bewustzijn zou raken.

Met zijn handschoen stootte hij een blik chilisaus en een pakje taco's om. Zijn rechterknie gleed uit op de natte vloer.

Hoe ver was hij al? Een meter of acht, negen?

Eén brandslang was ongeveer vijftien meter lang en Tynes en hij hadden er twee aan elkaar gekoppeld. Het betekende dat hij nog ongeveer een minuut nodig zou hebben om de deur te bereiken. Met een volledige uitrusting kwam hij niet zo snel vooruit, maar als hij rustig doorging, zou hij het halen.

Ja, daar voor hem zag hij het bewijs. Daar! Rode en gele flitsen priemden door de rook. Hij besepte dat hij dicht bij de etalages van de winkel moest zijn. Dat moesten de zwaailichten van de brandweerwagen zijn die weerkaatsten tegen het glas.

En proefde hij geen frisse lucht?

Net op tijd.

Maar er klopte iets niet. Niet alleen was zijn ademluchtcilin-

der bijna leeg, het werd ook warmer. Bij iedere kniebeweging naar voren voelde hij het warmer worden.

‘Oh, nee,’ zei Campbell.

De onheilspellende woorden kwamen niet verder dan zijn gelaatsmasker. Wat hij nu voor zich zag waren geen zwaailichten maar vlammen. Het betekende dat hij de verkeerde kant was opgekropen. Hoe kon hij zo de fout in zijn gegaan? Hij was toch gewoon de slang gevolgd, terwijl hij hand voor hand over de vloer schoof.

De slang. . .

Maar wat hij in zijn vingers voelde, was geen brandslang. Het was een leiding.

Dat kon toch niet waar zijn. Een leiding?

Hij moest van de brandslang zijn overgestapt op een leiding van het bevochtigingssysteem in de versafdeling. Hoe had hij zo dom kunnen zijn? Ondanks zijn lange staat van dienst als brandweerman was hij door de omstandigheden zijn oog voor details kwijtgeraakt.

Captain Campbell haalde zwaar adem, terwijl hij zich omkeerde. Hij moest nu zijn verstand gebruiken. De winkel was gehuld in duisternis en de enige veilige optie was terugkeren naar de plaats waar hij de fout was ingegaan.

Hij vreesde voor zijn leven. Zou hij hier nog uitkomen? Zou hij zijn vrouw en dochter ooit nog terugzien? Joy en Catherine waren zijn leven.

Joy. . .

Na zesentwintig jaar huwelijk waren ze nog altijd samen. Zij was een zachte vrouw. Ze had meer dan eens een rusteloze nacht doorgebracht tijdens zijn carrière. Dat stond als een paal boven water.

Catherine. . .

Ze was achttien, bijna negentien jaar. Een slimme, levendige dochter, misschien een tikkeltje te onafhankelijk – sommigen zouden het stijfkoppigheid noemen – een eigenschap die ze van haar vader had geërfd.

Aangevuurd door deze gedachten duwde Campbell zichzelf

voorwaarts door de verstikkende omgeving van de winkel. Zijn hart klopte in zijn vingertoppen, maar hij probeerde geconcentreerd te letten op iedere verandering in de vorm of het materiaal van de leiding.

De brandslang moest hier ergens zijn. Het was zijn enige uitweg.

Hij bleef kruipen. Ondertussen spookte een herinnering aan een drie jaar oude Catherine door zijn gedachten. . .

HIJ STAAT NET buiten haar slaapkamer. De planken boven haar bed liggen vol speelgoed en er staan knuffels tegen de muur. Een teddybeer met z'n hoofd en een arm gewikkeld in het verband. Een theeservies en een houten brandweerwagen staan onder een bordje met daarop de woorden: 'Papa's kleine meid.'

Hij hoort gegiechel, terwijl Joy de jonge Catherine welterusten zegt.

'Goed, liefje,' zegt ze, 'en nu lekker gaan slapen.'

'Mama, wil je aan Papa vragen of hij me komt instoppen?'

'Nee, dat kan niet. Hij is vanavond aan het werk in de brandweerkazerne. Maar morgen is hij weer thuis.'

Campbell lacht. Hij weet hoe verrast zijn vrouw zal zijn als ze ziet dat hij al terug is. Hij is – met toestemming natuurlijk – vroeg naar huis gegaan om hun elfde trouwdag te vieren.

'Mama, ik wil met Papa trouwen.'

'Echt?' lacht Joy. 'Catherine, je kunt niet met Papa trouwen, want *ik* ben al met hem getrouwd.'

'Maar als je klaar bent met trouwen, mag ik hem dan?'

Campbell voelt zijn hart warmer worden. In het maanlicht vangt hij een glimp op van de tekeningen die zijn dochter heeft gemaakt en naast het poppenhuis heeft opgehangen. Op één van de tekeningen staat een blauw hart, met daarin de woorden 'papa', 'ik', en 'mama'.

'Het spijt me, schat.' Joy lacht. 'Wij zijn nooit klaar met trouwen. Je zult echt met iemand anders moeten trouwen.'

'Met wie dan?'

‘Dat weten we nu nog niet. Later wel.’

‘Mag ik dan een witte trouwjurk en witte handschoenen aan?’

‘Ja, hoor, als jij dat wilt.’

Campbell schuifelt wat dichterbij naar de deuropening. Hij ziet het fotolijstje met de foto waarop hij in zijn brandweerpak staat, met zijn helm op en zijn dochter op de arm. Hij geeft het donkerharige meisje een kus op haar wang. Haar lach is breder dan de roze haarband die ze in heeft.

Vanaf het bed klinkt in Catherine’s stem de hoop van elk klein meisje door. ‘En leven wij dan gelukkig nog lang, Mama?’ Ze gooit de woorden door elkaar, maar het verlangen komt uit haar hart.

‘Mm-hmm,’ zegt Joy. ‘Als je met iemand trouwt die echt heel erg veel van je houdt, wel.’

‘Zoals Papa?’ vraagt Catherine.

‘Ja, zoals Papa...’

IN DE CLAUSTROFOBISCHE ruimte van zijn zware bluspak en gelaatsmasker klampte Campbell zich vast aan die herinnering. Hij was echtgenoot en vader. Hij was niet van plan om dood te gaan en zeker niet zo. Niet hier in deze winkel, zonder de kans zijn gezin terug te zien. Zonder de kans zijn dochter naar het altaar te begeleiden. En hij wilde graag opa worden. Dat was toch niet teveel gevraagd?

Hij kroop verder, door de dichte rook. Zijn knieën schuurden over de vloer. Hij dacht aan Joy, thuis op haar knieën. Hij was nooit zo’n bidder geweest, maar hij wist hoe waardevol het was om een biddende vrouw te hebben.

‘Je raakt me nu nog niet kwijt,’ fluisterde hij. ‘Niet als ik er iets aan kan doen.’

Maar hij kon er niets aan doen. Terwijl hij nauwelijks meer kon ademhalen, raakte hij gedesoriënteerd door het duister.

Wat was dat?

Zijn hand ging langs iets wat net een beetje dikker was dan de leiding. Er zat water in – de brandslang!

Hij was terug waar hij begonnen was, middenin de winkel, maar hij had nog een lange weg te gaan in de tegengestelde richting.

Lucht. Hij had frisse lucht nodig. Hij ademde niets meer in. De tank op zijn rug was leeg. Hij wist dat hij het risico liep op een koolmonoxidevergiftiging als hij zijn gelaatmasker zou afdoen. Hij zou nog maar een paar keer adem kunnen halen.

Hoe lang zou hij kunnen kruipen zonder zuurstof?

Veertig seconden? Dertig? Misschien nog negentig, als hij de paniek de baas zou kunnen blijven en zijn ademhalingssysteem op orde zou kunnen houden?

Hij dacht opnieuw aan zijn vrouw en zijn dochter.

Hij duwde zijn knie vooruit. *Eenentwintig, tweeëntwintig.*

Zijn andere knie. *Drieëntwintig. Vier...*

Vijf... zes... zeven...

Zijn ogen zagen niet scherp meer. Zijn hoofd tolde. Het bloed bonsde in zijn oren.

Achtenveertig, negenenveertig...

Zijn bewegingen werden langzamer. Ze voelden traag.

Eenenzestig...

Hij ontdeed zich van zijn masker, hapte naar lucht, maar de giftige dampen die hij binnenkreeg, verdroogden zijn tong en verschroelden zijn keel.

Tweeënzestig...

Drie...

‘Ik hou van je, Joy,’ stamelde hij. ‘Ik...’

‘Captain!’

Sterke handen grepen hem vast onder zijn oksels en sleepten hem terug in de werkelijkheid. Hij voelde hoe hij werd meegeleid langs de kronkelende brandslang. Zijn laarzen schuurden over de vloer. Hij hoorde brommen en grommen. Toen knalden hij en zijn redder door de winkeldeuren naar buiten, de zalige, zuurstofrijke buitenlucht in. Overal om hem heen was het licht en hoorde hij mensen opgelucht roepen.

‘Caleb heeft hem gevonden. Kijk! De nieuweling heeft de captain van kazerne één gevonden!’

‘Goed gedaan, jochie.’

‘Captain, hoor je me? We dachten dat je er geweest was.’

Overall liep ambulancepersoneel. Hun stemmen werden verstoord door de gevolgen van de koolmonoxide en de uitputting. Hij probeerde te gaan zitten. Hij moest weer naar binnen. Hij werd naar beneden geduwd, terwijl iemand hem wees op de assistent-bedrijfsleider die even verderop op de stoep-rand zat. Hij had slechts een paar kleine brandwonden, maar was verder gezond en wel.

‘Tynes heeft hem eruit gehaald,’ verklaarde een andere brandweerman.

‘Mijn partner.’ Campbell keek om zich heen. ‘Hoe is het met hem?’

‘Man, het spijt me.’ Tynes stapte in beeld. ‘Ik dacht dat je pal achter me zat, Baas. Ik probeerde je te roepen over de radio, maar je reageerde niet.’

Campbell knikte dat het hem vergeven was en sloot zijn ogen.

Een sterke hand deed zijn blusjas en laarzen uit. De koele buitenlucht werkte als balsem op zijn van bezwete lijf.

Later, toen de brand onder controle was en het tumult verstomde, ging hij weer zitten. Hij was nog zwak en voelde zich schuldig, omdat hij zijn manschappen niet had kunnen helpen. En waar was de man die hem in veiligheid had gesleept?

Juist op dat moment legde de nieuweling zijn hand op zijn schouder. ‘Ontspan maar, meneer Campbell. We hebben het onder controle. We zijn allang blij dat u nog leeft.’

‘Ik ook,’ gaf Campbell toe.

‘We wilden u echt niet kwijtraken. Vanavond niet.’

‘Je heet Caleb, toch? Bij welke kazerne hoor je?’

‘Zes. Dit was pas mijn tweede echte brand.’

‘Je hebt het prima gedaan, jongen. Ik waardeer het enorm dat je achter me bent aangekomen. Echt.’

‘Wel, ik kan u toch niet zomaar iets laten overkomen, Captain. Als ik ooit uw baan wil overnemen, heb ik u nodig om mij alles te leren wat u weet over het vak.’

‘Oh ja?’ Campbell trok zijn wenkbrauwen op en keek in het met roetbedekte gezicht van de nieuweling. ‘Dat kan ik je zo wel zeggen, Caleb. Dat zal nog even duren.’

‘Ik heb de tijd, meneer Campbell. En ik leer snel.’

HOOFDSTUK 2

Caleb Holt, nieuweling en sinds kort een held, had de opdracht gekregen om de slangspanner te zoeken. Wat was dat eigenlijk, een slangspanner? Hij doorzocht de hele brandweerwagen, op zoek naar het schijnbaar niet-bestaande voorwerp. Hij keek in ieder vak en zijn hand betastte elke centimeter van de wagen.

Terwijl hij zo bezig was, kwam Catherine Campbell de remise binnen wandelen. Ze was de dochter van de captain, zijn oogappel.

Achttien jaar. Brunette, met een prachtig figuur.

Catherine droeg een zomerjurk. Net boven haar smalle heupen zat een rood truitje geknoopt. De vorm van haar ogen was even verleidelijk als vriendelijk. ‘Jij bent zeker Caleb.’

Ergens diep in zijn binnenste sprongen wat vonken op, alleen al bij het horen van haar stem.

‘Eh, ja...’

‘Tenzij je inmiddels je naam hebt veranderd,’ zei ze plagerig.

‘Caleb. Ja, dat ben ik.’

‘Dank je voor wat je hebt gedaan. Voor het redden van mijn vader.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Dan ben jij Catherine, zeker?’

‘Dat gaat als een lopend vuurtje.’

‘Je vader is erg trots op je. Hij heeft een foto van je in zijn kantoor, maar ik had nooit gedacht dat je... Nou, ik denk dat je alleen maar...’

‘Alleen maar wat?’

‘Eh, je bent ouder.’

Ze lachte. ‘Ja, ik zou willen dat hij eens een nieuwe foto ophing. Ik geloof dat ik daar een jaar of veertien op ben.’

‘Je zag er gewoon uit als een meisje.’

‘Gewoon een meisje?’

‘Ja, niet zo, eh, volwassen.’

‘En moet je nou eens kijken.’ Er lag een lach op haar lippen. ‘Helemaal volwassen.’

Caleb deed zijn best om niet te staren en een hartstochtelijk *Amen!* te roepen.

Dit was de dochter van de captain. Hij wist dat hij beter maar niet teveel kon fantaseren over de romantische mogelijkheden. En hij was al vierentwintig. Hij had al diverse relaties achter de rug, maar een volgende relatie moest serieus zijn.

Iemand van achttien jaar? Dat was vragen om problemen.

Natuurlijk, lichamelijk was ze volwassen, maar waarschijnlijk woonde ze nog thuis en had ze nog nooit één energierekening betaald.

Maar ze was ad rem, en daar hield hij wel van. Hij had altijd al een onafhankelijke vrouw gewild. Hij wilde geen voetveeg voor zijn eigen ambities.

Rustig aan, kerel, zei hij tegen zichzelf. *Geef haar nog een jaar of twee, drie.*

‘Weet je waar mijn vader is?’ vroeg Catherine.

‘Hij is een tijdje geleden met een inspecteur vertrokken naar de plaats van de brand.’

‘Oké, dan kom ik later nog wel eens langs.’

‘Oké, eh, leuk om kennis met je te maken, Catherine.’

‘Ja, leuk. Caleb.’

Met die woorden draaide Catherine Campbell zich om in de richting van de ondergaande zon. De nieuweling starde haar na. Haar silhouet stond op zijn netvlies gebrand.

DEEL TWEE

ROOK

APRIL 2008

HOOFDSTUK 3

Langs de muur van Brandweerkazerne 1 in Albany hingen groezelige bluspakken en stonden smerige laarzen onder gele helmen die aan haken hingen. Caleb Holt had net zijn eigen uitrusting aan de verzameling toegevoegd, met het woord *Captain* erop.

Hij had deze stad al tien jaar gediend. En nu, op zijn vierendertigste, had hij de tweede trompet verdiend op zijn witte officiersoverhemd. Hij was één van de jongsten ooit met die onderscheiding. Hiervan droomde hij al vanaf zijn achtste. En hoewel hij met angst en beven terugdacht aan sommige verschrikkelijke taferelen die hij in zijn loopbaan had gezien, hield hij van zijn werk, deze stad en de mannen met wie hij samenwerkte.

Hoofdbrandmeester Michael Simmons: een lange, rijzige zwarte man met een hoekige kin.

Chauffeur Wayne Floyd: een lenige grappenmaker, met gel in zijn haar en fel blauwe ogen.

Brandweerman Terrell Sanders: een gedrongen, kale zwarte man, altijd in voor een pittige discussie.

Nieuweling Eric Harmon: een jonge, gespierde kerel, die zijn plekje nog moest vinden.

Net als bij andere brandweerkorpsen was het een groep waarop je kon bouwen. Ze hielden van een geintje en gingen, letterlijk, door het vuur om de inwoners van hun stad te beschermen, die aan hun zorg waren toevertrouwd.

Hoe kwam Caleb dan aan dat knagende gevoel van onvrede in zijn maag?

Terwijl hij nog stonk naar het roet en de rook van de ma-

gazijnbrand die ze die ochtend hadden geblust, keek hij rond door de remise van de kazerne. Er stond een blinkende, rode ladderwagen. De alarmhoorn glom, klaar om af te gaan. Een brede oranje band, met aan weerszijden een blauwe rand, liep horizontaal over de gemetselde muur en werd alleen onderbroken door het embleem van de brandweer van Albany, waarin de vormen van een bijl, helm, ladder en een pikhouweel waren verwerkt.

Alles zag er piekfijn uit.

En toch dat zeurende gevoel dat er iets niet in orde was.

Hij duwde het weg en staarde naar de watertoren aan de overkant van de straat. Die toren stond daar al jaren, in trouwe dienst van dit oude brandweerkorps. Op het grasveld voor de kazerne stond een vlaggenmast waaraan de Amerikaanse vlag en de vlag van de staat Georgia wapperden in het windje van deze heldere dag.

‘Wijsheid, Rechtvaardigheid, Matigheid... Wij vertrouwen op God.’

Dat waren de woorden die te lezen stonden onder de dertien sterren van Georgia, op een blauw vlak. De ‘perzikstaat’, één van de dertien oorspronkelijke staten, was een heerlijke staat om in te wonen.

Een mooie baan. Een prima plek. Een geweldig team.

Maar de problemen thuis werden er niet door opgelost.

Caleb liep naar buiten, terwijl Terrell Sanders met handgebaren Wagen Eén naar binnen loodste, op het middenpad van de remise, tussen de glijpalen. Er klonk een signaal, Terrell bonkte op de zijkant van de brandweervagen en Wayne trapte op de rem.

Eric, de nieuweling, sprong uit de cabine en liep voor de wagen langs. Zijn blauwe overhemd was onder zijn bretels in zijn brandweerbreek gefrommeld. Op de zijkant van de breek zaten reflecterende strepen. Hij liep met gebogen hoofd naar Terrell.

‘Terrell, kerel,’ zei hij. ‘Dat was stom van me.’

‘Dit is geen spelletje.’ De zwarte man priemde met zijn vin-